

محمد ابن جابر

محمد بن احمد بن علی بن جابر «اندلسی الاصل والولاده» به ابن جابر شهرت یافت محمد ابن جابر در سال ۶۹۸ هـ ق متولد شد. و از ادبای قرن هشتم هجری است. وی نابینایی مادر زاد بود. قرآن و فقه و حدیث را در مولد خود فرا گرفت و سپس به مصر رفت، با احمد ابن یوسف رعینی آشنا شد. دوستی عمیقی بین این دو ادیب به وجود آمد. بدین نحو که محمد ابن جابر می گفت و احمد بن یوسف می نوشت.

از آثار این دو شرح: الفیه ابن مالک، قصیده ای در مدح حضرت ختمی مرتبت، شرح سبیل الرشاد شیخ احمد منهوری است، که در مصر به چاپ رسیده است. این دو یار مکمل از مصر به شام و به شهر حلب مهاجرت کردند و در قریه بهره از توابع حلب رحل اقامت انداختند.

ابن جابر در سال ۷۸۰ هـ ق، در اقامتگاه خویش دار فانی را وداع گفت.^(۱)